

PS

ALLEHANDA OM VARJEHANDA

Avdelningen har ändå visst underlag för att återkomma.

Från trogne bläddraren Torkel Westling, numera pensionerad från förhandlandet för ett bilagan närstående fackförbund, har föreståndaren fått vänligt brev med stöd för suckandena över språkets allmänna förfall (avdelningen nr 20/97). Skriver:

»Jag tillhör den störda generationen men låt oss hoppas att vi inte är de sista, även om de s k språkvårdarna för vilka Erik Wellander borde stå som en oomkullrunkelig symbol knappast är språkets rid-darvakt.

När det gäller 'vart är han?' har vi kommit så långt, hustrun och jag, att det äldre av barnbarnen (11) tillrättavisar det yngre (9), åtminstone när vi är med. Så det kanske finns hopp om kommande generationer trots allt, bara vi tjuatar.

I fråga om 'före' och 'innan' har även jag gett upp, liksom också när det gäller 'större än oss' (med näringsministern Anders Sundström som en av våra främsta exekutörer).

Men att använda 'själv' i betydelsen 'ensam' kommer jag att bekämpa så länge jag lever. 'Han bor själv', sägs det om sonen som nyss flyttat hemifrån när man menar att han bor ensam (duktig pojke: ingen hjälper honom att bo). Ännu värre: 'Är du själv?' eller 'Flyger du själv till Stockholm?' (Jag blir inte mig själv av sådant.) Men det här accepterar språkfolket – språket är inte statiskt, säger de, det utvecklas hela tiden. Det kan man nog förstå, men inte sådant som gör språket grumligt.

Är uttrycket att 'önska grattis' en utveckling av språket? Jag tvivlar och brukar gratulera i stället. [...]

Alltså: Stå stark, kämpa på själv (du är inte ensam) och tänk på Blandarens ord: 'Det jag helst velat gjort är att avskaffa dubbla supinumformer!'

Med sådan uppbackning kan föreståndaren förstås inte låta bli att gnälla vidare, dock med både högre och klarare syftning än den annonsrubrik han en dag påträffade i lokaltidningen:

**Är stötdämparna dåliga?
Köp dem hos ...**

Avdelningen är inte dålig på att återkomma.

Förr i världen

– Hur det var förr?

Han suckar och drar i sina mustascher. Hans blick förlorar sig i fjärran. Ser han något vi inte ser? Han har fyllt förtio.

– Femtiotalet var som alla decennier en orgie i åsikter. När jag var barn var

det aldrig något fel på maten. Mjölken kunde vara gällan, men den gick alltid att dricka. Inget fick förfaras. Allting brändes vid, också potatisen. Det som inte brändes vid kokade över. En efter en försvann vi med buksymtom men sen satt vi där vid vattgröten igen. Vi hade en bakelitradio på en hylla och Olof Thunberg läste Mannen i Svart. Först 1958 när julskinkan framåt nyår var grönare än vanligt fördes hela familjen bort i en och samma ambulans. Vi var två vuxna men tre barn så det blev Kronprinsessan Lovisas Barnsjukhus.

Den fårade mannen med sina sexiga rynkor typ Clint Eastwood är underläkare. Han har just avslutat ett jourpass. Han går inte att hejda.

– På Kronprinsessan hittade de inga fel som inte gick att kräka bort utom att jag kanske hade blindtarmen så väck med den under eter på mask. Efter ett par dagar slet syster av mig avdelningens bunt Kalle Anka och skrek »Här ska inte bara läsas!» Sen kom pappa med ett Meccano när han erinrat sig att han hade ett barn de opererat.

Han gör en liten paus. Vad kommer det nu?

Han skrockar lyckligt.

– Jag fick hela femtiotalets dröm: jag fick åka ambulans. Och jag fick ett Meccano.

Gunnar Bergquist
Huddinge

Tankar om tiden

Med anledning av de dråpliga citaten från radio och TV å avdelningen nr 19/97 erinrar jag mig hur en röst i radion i december för något år sedan sade »på detta årets längsta dygn».

Det kanske stämmer, snurrar jorden allt långsammare borde dygnet i december vara längre än i januari, en skillnad kanske på någon mikrosekund. Dygnet blir således allt längre ju längre tiden fortskrider. Det gör det troligt att vi som är kvällssömniga och morgonpigga, och således har en dygnsrytm som är kortare än 24 timmar, kan vara en relik eller atavism från förgångens tid då jorden snurrade fortare. Men hur förklara att de allra flesta tvärtom är kvällspigga och morgonsömniga – är de så inställda på framtiden att de redan nu räknar med ett dygn på mer än 24 timmar?

Lars Söderhjelm
Stockholm

TECKNING: NISSE SIMONSON